

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **XXX**

proti

žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí personální ředitelky sekce pro státní službu ministerstva vnitra ze dne 21. října 2022, č. j. MV-150571-2/SR-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu vnitra ze dne 13. 7. 2022, č. j. MV-64471-30/SST-2022. Uvedeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o státní službě*“), ode dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí převádí na služební místo systemizované v Ministerstvu vnitra, XXX, vedoucího oddělení eGovernment cloudu v odboru koordinace informačních a komunikačních technologií a eGovernment cloudu. Druhým výrokem bylo rozhodnuto o tom, že podle § 144 odst. 1, § 145 odst. 1 a 2 zákona o státní službě ve spojení s § 123 odst. 1 zákoníku práce a podle přílohy č. 1 zákona o státní službě se žalobce s účinností ode dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí zařazuje do XXX. platové třídy, podle § 3 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*nařízení vlády č. 304/2014 Sb.*“) se zařazuje do 10. platového stupně a určuje se mu měsíční plat v celkové výši 83 333 Kč, který je tvořen platovým tarifem stanoveným dle stupnice platových tarifů uvedené v § 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. ve výši XXXX, příplatkem za vedení podle § 146 odst. 1 zákona o státní službě, přílohy č. 2 zákona o státní službě a § 4 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. ve výši XXXX a osobním příplatkem podle § 149 odst. 3 zákona o státní službě ve výši XXXX Kč.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí o převedení nebyly vydány v souladu s platnými právními předpisy. Dle žalobce došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, přičemž důvodem byla nesprávná aplikace zákona o státní službě, a proto byl žalobce převeden na předmětné služební místo neoprávněně, jelikož není pro žalobce vhodné. Z toho důvodu se žalobce domnívá, že jeho převedení je nezákonné. Nad rámec této žalobní námítky žalobce uvedl, že dle jeho názoru bylo převedení účelové. Důvodem pro toto tvrzení žalobce je snížení požadavků u služebního místa, kam byl převeden, jelikož s účinností od 1. 7. 2022 byla odstraněna podmínka vysokoškolského vzdělání v programu „technické vědy a nauky“, „ekonomie“ nebo „Informatické obory“. Žalobce rovněž uvádí, že převedení bylo učiněno v rozporu s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 (dále jen „*metodický pokyn č. 2/2019*“), a to z důvodu, že bylo rozhodnutí o převedení vydáno podle § 165 zákona o státní službě jako první úkon v řízení, ačkoli výše uvedený metodický pokyn č. 2/2019 stanoví pro obdobné situace postup dle § 46 odst. 1 správního řádu. Žalobce tak shledává, že mu byla odepřena možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a nemohl uplatnit námítky a připomínky.
3. Dle názoru žalobce byl ze strany žalovaného skrze odůvodnění rozhodnutí o odvolání učiněn závěr o vhodnosti daného služebního místa pro osobu žalobce, žalovaný ale neprokázal tvrzenou vhodnost. Žalobce zdůrazňuje zejména argument, že jeho vysokoškolské právnické vzdělání neimplikuje předpoklady žalobce pro práci v rámci služebního místa v oblasti informačních a komunikačních technologií.

4. Dále nebyly dle žalobce ze strany žalovaného dostatečně zohledněny jeho nabyté pracovní zkušenosti, schopnosti, výsledky, stejně jako platové ohodnocení přiznávané na přechozím služebním místě.
5. Žalobce rovněž namítá, že jeho zařazení do XXX platové třídy (oproti původní XXX platové třídě, ve které žalobce před převedením působil ve funkci náměstka ministra vnitra pro řízení sekce informačních a komunikačních technologií) je v hrubém rozporu se schopnostmi a nabytými profesními zkušenostmi, které získal. Ekonomickou stránku nevhodnosti daného služebního místa žalobce spatřuje ve velkém poklesu platu v souvislosti se zařazením do XXX platové třídy. Žalobce proto uvádí, že vzniklý rozdíl v platu, který činí XXXX je pro jeho osobu likvidační. V důsledku převedení došlo dle žalobce k výraznému snížení osobního příplatku (z XXXX Kč), kdy tento pokles nebyl ze strany žalovaného patřičně odůvodněn. Žalobce tak neshledává odůvodnění žalovaného, spočívající v předložení srovnání žalobcova osobního příplatku s (dle žalobce údajnými) průměrnými výšemi těchto osobních příplatků u ostatních státních zaměstnanců na pozici vedoucích oddělení v Ministerstvu vnitra, jako dostačující. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 11 Ad 17/2018-66 ze dne 10. 10. 2019 a č. j. 8 A 41/2018-53 ze dne 24. 7. 2019.
6. Žalobce uvádí, že v době, kdy došlo k vydání rozhodnutí o jeho převedení, byla k dispozici další služební místa, splňující podmínku vhodnosti pro osobu žalobce - služební místo ředitele kanceláře náměstka pro řízení sekce veřejné správy a eGovernmentu (XXXX) a služební místo ředitele odboru správních činností (XXX). Žalobce je toho názoru, že pro tato dvě služební místa splňoval všechny požadavky ve smyslu čl. 63 odst. 2 metodického pokynu č. 2/2019.
7. K otázce vhodnosti služebního místa při převedení žalobce dodává, že dle jeho názoru je povinností služebního orgánu, aby v situaci, kdy má k dispozici několik služebních míst, převedl daného státního zaměstnance na služební místo, které se bude jevit pro jeho osobu jako nejvhodnější. Rovněž uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že pokud dojde služební orgán k závěru, že pro dané služební místo je více vhodných kandidátů, je nejlepším řešením vypsání výběrového řízení podle zákona o státní službě. Žalobce k tomuto dále odkazuje na čl. 2 odst. 5 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2019 (ve znění 1. aktualizace ze dne 31. 5. 2022). Dodává, že shledává takovýto postup služebního orgánu v rozporu s § 24 odst. 5 zákona o státní službě. Žalobce vyjadřuje názor, že v souladu se zněním § 61 zákona o státní službě má přímé převedení být provedeno přednostně před vyhlášením výběrového řízení, ačkoli je pro dané služební místo více kandidátů.
8. Žalobce navrhl výslech XXX, který zastával funkci Nejvyššího státního tajemníka do 30. září 2022, jako svědka.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí s názorem žalobce, že předmětné rozhodnutí není vydáno v souladu s právními předpisy. Dle jeho názoru obsahovalo odůvodnění rozhodnutí v I. stupni dostatečnou argumentaci, jež umožňuje seznat důvody pro výběr daného služebního místa jako místa vhodného pro osobu žalobce.
10. Žalovaný upozorňuje, že v odvolacím řízení doplnil odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v tom smyslu, že dovysvětlil svůj pohled na náročnost služebního místa ve vztahu k osobě žalobce. Uvedl, že dané místo zahrnuje stejnou nejnáročnější činnost jako tomu bylo na přechodném služebním místě žalobce. Rovněž ve vztahu k ostatním činnostem žalobce lze poukázat na velmi obdobný obsah pracovní náplně.
11. Dále žalovaný poukázal na vhodnost zařazení do XXX platové třídy, a to v oddělení, kde je žalobci tamní činnost dobře známa. V tomto kontextu žalovaný připomíná rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93. Zvláště zdůrazňuje část rozsudku, kde je pojednáno o povaze vhodnosti služebního místa, zejména s ohledem na ne-povinnost nalezení rovnocenného služebního místa. Žalovaný k tomuto dodává, že tento rozsudek byl potvrzen Nejvyšším správním soudem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58.
12. Žalovaný podotýká, že jak vyplývá z povahy činnosti státních zaměstnanců, výkon vysoké manažerské pozice nemůže nikdy a priori vyloučit pozdější zařazení na místo vedoucího oddělení nebo řadového zaměstnance, je-li tomu tak třeba s ohledem na aktuální situaci služebního orgánu.
13. Žalovaný dále uvádí, že v případě zrušení předmětného rozhodnutí správním soudem nebude již nadále možné převést žalobce na místo ředitele odboru. Důvodem je novelizace zákona o státní službě, která pro převedení na služební místo ředitele odboru požaduje vyhlášení výběrového řízení.
14. Žalovaný se dále vymezil vůči žalobcově argumentu, že provedená změna vnitřní systemizace byla účelová. Uvádí, že žalobce toto nepodložil žádným relevantním důkazem. Dále se žalovaný vyjádřil, že nesdílí názor žalobce, dle kterého měl služební orgán žalobce seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a poskytnout mu prostor k vyjádření (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu). Dle názoru žalovaného bylo vydání rozhodnutí o převedení prvním úkonem v řízení (dle § 165 zákona o státní službě). Žalovaný také podotýká, že nebylo možné žalobce převést na místo ředitele odboru správních činností sekce legislativy a státní správy, protože na toto místo bylo z důvodu většího počtu vhodných státních zaměstnanců vyhlášeno výběrové řízení.
15. Žalovaný se vymezil rovněž vůči argumentaci žalobce, že v důsledku zařazení do nižší platové třídy a z toho vyplývajících snížení jeho platu došlo k ohrožení jeho rodiny, a to v důsledku závazků jako je hypoteční úvěr. Uvádí, že státní zaměstnanci nemohou očekávat výkon činnosti na stejném služebním místě přes provedenou změnu organizační struktury. Upozorňuje také, že není povinností služebního orgánu při přípravě převedení zkoumat žalobcovu životní úroveň. Dodává, že dle zákona o státní službě není možné zjišťovat a uchovávat takovéto informace.

16. V rámci svého vyjádření žalovaný také poskytuje údaje o průměrné výši osobních příplatků státních zaměstnanců v Ministerstvu vnitra (XXXX) a v sekci veřejné správy a eGovernmentu (XXX). Uvádí také průměrnou částku poskytovanou výše uvedeným zaměstnancům, pokud se jedná o vynikající a všeobecně uznávané odborníky v rámci celého Ministerstva vnitra (XXX, resp. XXX). Z tohoto vyvozuje, že osobní příplatek žalobce ve výši XXXX je vyšší než u ostatních vedoucích oddělení i ostatních vynikajících a všeobecně uznávaných odborníků. Dodává, že tedy byly zohledněny žalobcovy zkušenosti a schopnosti.
17. Žalovaný ve svém dalším vyjádření uvádí, že dne 21. 9. 2023 byl při ústním jednání u městského soudu vyzván k doložení důvodů, které vedly k odstranění vzdělávacího požadavku u předmětného místa žalobce. Žalovaný si následně vyžádal vyjádření státního tajemníka v Ministerstvu vnitra, č. j. MV-64471-40/SST-2022 ze dne 29. 9. 2023. Z tohoto vyjádření vyplývá, že výše uvedená změna nebyla provedena jen u služebního místa žalobce (XXX), nýbrž dopadala na několik služebních míst odboru koordinace informačních a komunikačních technologií a eGovernment cloudu. Z vyjádření státního tajemníka dále plyne, že změny organizační struktury výše uvedeného odboru spočívaly ve vzniku nového oddělení eGovernment cloudu a ve vyčlenění samostatného oddělení kybernetické bezpečnosti do jiné sekce Ministerstva vnitra. Dále byla provedena změna systemizačních atributů služebních míst v tomto odboru. Předmětný požadavek byl tak zrušen nejen u služebního místa, na které byl převeden žalobce, ale zároveň i u služebních míst XXXX. Důvodem k této změně byla dle výše uvedeného vyjádření nízká poptávka pro těchto služebních místech, což bylo zjištěno při výběrových řízeních na daná místa.
18. Žalobce ve své replice opakuje, že dle jeho názoru žalovaný nedodal žádný relevantní důkaz, jenž by vyvrátil žalobcovu obavu z účelovosti změny požadavku na vzdělání u předmětného služebního místa. Dále uvádí, že neúčelovost změny nelze dokazovat změnou požadavku u více služebních míst. Podotýká rovněž, že změna požadavku byla motivována vytvořením pro žalobce nevhodného služebního místa, které jej mělo následně přinutit k dobrovolnému skončení služebního poměru z jeho vlastní iniciativy.
19. Žalobce rovněž konstatuje, že neshledává žádný důvod k dané změně vzdělávacích požadavků, jelikož obsah činnosti nebyl u výše uvedených služebních míst nijak výrazně pozměněn. Zároveň podotýká, že postup služebního orgánu, který motivován vidinou zvýšení počtu zájemců o předmětná služební místa dopouští, aby se tito o volná místa ucházeli, aniž by měli pro jejich výkon potřebné vzdělání, neshledává patřičným.
20. Žalobce dále uvádí, že v případě, kdy by opravdu došlo k pozměnění obsahu činnosti na výše uvedených služebních místech, a tato změna by si vyžádala úpravu požadavku na vzdělání, mohl služební orgán k jejímu uskutečnění přistoupit již při systemizaci provedené k 1. 4. 2022.
21. Dle informací, které žalobce nabyt, bylo před 1. 4. 2022 několikrát vyhlašováno výběrové řízení ve snaze obsadit služební místo „Vedoucího oddělení eGovernment

cloudu“. Tehdy ještě stále platil původní požadavek na vzdělání, přičemž žalobce uvádí, že již z těchto prvních výběrových řízení mohl služební orgán vyvodit potřebnost změny. Žalobce se dozvěděl, že i přes původní vzdělávací požadavky byl mezi uchazeči o dané místo zájem, což vedlo k jeho obsazení.

Průběh soudního řízení

22. Zdejší soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 21. 12. 2023, čj. 6 Ad 1/2023-58, kterým žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
23. K podané kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. listopadu 2024, čj. 3 Ads 15/2024-31, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud svůj právní názor, který je pro další řízení pro městský soud závazný a z něhož v tomto svém novém rozsudku vychází.
24. Pro úplnost soud uvádí, že v průběhu soudního řízení došlo k obsazení místa náměstka ministra vnitra pro státní službu a ke změně názvu tohoto vykonavatele veřejné správy, a to zákonem č. 384/2022 Sb., s účinností od 1. 1. 2023, soud proto v souladu s ust. § 69 soudního řádu správního jedná s Nejvyšším státním tajemníkem jako se správním orgánem, na něhož přešla pravomoc vydat rozhodnutí.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a při respektování právního názoru Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Na základě žalobcovy námitky, kterou rozporoval „vhodnost“ služebního místa, na které byl převeden, se městský soud podrobně zabýval tímto pojmem. Jelikož je pojem vhodnosti právním pojmem neurčitým, bylo zapotřebí jej blíže specifikovat a přihlídnout k okolnostem daného případu. Tímto pojmem se již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2024, č. j. 3 Ads 352/2021-50, uvádí, že není úkolem služebního orgánu najít pro daného zaměstnance „stejně, ani ideální“ služební místo. Dále upozorňuje, že dle zákona o státní službě neexistuje povinnost služebního orgánu vybrat pro státního zaměstnance služební místo ve stejné platové třídě. Stejně tak zde není povinnost zohledňovat jeho předchozí služební místo, které se nacházelo na nejvyšších stupních hierarchie služebního úřadu.
27. Ustanovení § 23 odst. 2 služebního zákona stanoví, že na přijetí do služebního poměru, stejně jako na zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného neexistuje právní nárok. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje klíčovou roli skutkových okolností daného případu. Upozorňuje také, že při posuzování vhodnosti dochází k vyhodnocování několika činitelů, jejichž váha se může zdát být v jednotlivých případech odlišná. Pro posouzení vhodnosti je tedy zapotřebí pracovat s vícero takovými činiteli. Nejvyšší správní soud výslovně dodává, že ačkoli by v daném případě mohl jeden z činitelů vykazovat potřebu učinit rozhodnutí jedním způsobem, lze rozhodnout jiným způsobem, pokud bude tento činitel dostatečně vyvážen sumou činitelů dalších. Zdejší soud proto k výše uvedenému dodává, že není možné použít kritérium dosaženého vzdělání jako jediného činitele ovlivňujícího výběr vhodného služebního místa. V této souvislosti soud přezkoumal kritéria, která žalovaný popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, a která byla vyhodnocována při řešení otázky vhodnosti daného služebního místa. Zde žalovaný uvedl zejména zohlednění zdravotního stavu žalobce, dosaženého vzdělání a kvalifikace, schopností a nabytých zkušeností, zařazení do platové třídy a také to, kde se služební místo nachází (zda je v onom samém či rozdílném služebním úřadu). Žalovaný rovněž popsal proces výběru služebního místa ve vztahu k místu předchozímu. Jelikož služební místo, na které byl žalobce převeden, obsahuje v oboru služby 28. Informační a komunikační technologie „2.57.15.01 - Část 2. Zařazení správních činností členěných podle odborného zaměření do platových tříd, Díl 57. Informační systémy veřejné správy, 15. platová třída, příklad správní činnosti – Tvorba celostátní koncepce a strategie informační a komunikační politiky státu“, přičemž tato činnost je činností nejnáročnější, jedná se o odpovídající stupeň náročnosti činnosti ve vztahu k předchozímu služebnímu místu. Zároveň je náplň činnosti obou služebními místy podobná i v dalších činnostech. Dle názoru soudu služební orgán zohlednil

dostatečnou škálu kritérií, která aplikoval na osobu žalobce, přičemž přihlédl i k jeho dosavadnímu pracovnímu výkonu, zkušenostem a odbornosti.

28. Žalobce ve vztahu k požadavkům na dané služební místo uvedl, že tyto byly upraveny tak, aby je žalobce splňoval. Konkrétně se tedy jednalo o odstranění požadavku na dosažení vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu v oboru technické vědy a nauky nebo ekonomie nebo informatické obory. Ve své replice následně žalobce uvedl, že dle jeho názoru žalovaný relevantně nezdůvodnil svůj závěr, že tato úprava požadavků není účelová ve vztahu k vytvoření vhodného místa pro žalobce.
29. Při ústním jednání konaném dne 21. 9. 2023 u zdejšího soudu byl proto zástupce Nejvyššího státního tajemníka požádán, aby soudu poskytl důvody, které vedly k odstranění podmínky vysokoškolského vzdělání v technickém oboru pro předmětné služební místo. Z vyjádření státního tajemníka č. j. MV-64471-40/SST-2022 ze dne 29. 9. 2023 vyplývá, že změna kvalifikačního požadavku nebyla provedena pouze u služebního místa žalobce (XXX), ale rovněž u několika dalších služebních míst (XXX). Motivem k provedení této změny byla dle výše uvedeného vyjádření snaha o navýšení počtu uchazečů o tato služební místa. Shodné závěry plynou i z vyjádření žalovaného ze dne 17. 10. 2023.
30. Zdejší soud podotýká, že ačkoli bylo žalobcem poukazováno na časovou spojitost prováděné úpravy vzdělávacích požadavků u předmětného služebního místa s termínem žalobcova převedení, neposkytl žalobce soudu dostatečné důkazy, které by svědčily o účelovosti úpravy požadavků. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nebylo ze strany žalovaného dostatečně prokázáno, že změna požadavku na vzdělání nebyla účelová. Zde však soud musí uvést, že jelikož je jako soud v rámci správního soudnictví vázán dispoziční zásadou, dopadá důkazní břemeno na žalobce. Proto je povinností žalobce (a nikoli žalovaného) předkládat soudu případné důkazy podporující tvrzenou účelovost. Důkazní břemeno zde tedy nelze přenášet na žalovaného s poukázáním na nedostatečné prokázání neúčelovosti z jeho strany.
31. Soud se dále zabýval žalobcovou námitkou týkající se zařazení do nižší (XXX platové třídy. Zkoumal proto důvody, které žalovaný uvedl v souvislosti s tímto poklesem služebního platu. Služební místo, na které byl žalobce převeden se nachází o jednu platovou třídu níže, přičemž se stále jedná o třídu druhou nejvyšší. Soud zde souhlasí s žalovaným, když uvádí, že při naplnění okolností předvídaných zákonem (jako je v žalobcově případě zrušení jeho služebního místa) nemá žalobce právní nárok na tom, aby mohl na daném místě i nadále pracovat. Výše uvedené vyplývá rovněž z judikatury Ústavního soudu (srov. usnesení II. ÚS 440/22 ze dne 19. dubna 2022), který upozorňuje na specifickou povahu služebního místa, které se mimo jiné vyznačuje i mírou nejistoty s ohledem na možnost převedení, čehož si však osoba vstupující do služebního poměru musí být vědoma. V tomto ohledu tedy není rozhodující žalobcovo tvrzení, že zařazením do nižší platové třídy došlo k ohrožení jeho rodiny v důsledku poklesu žalobcova příjmu. Otázka zařazení do nižší platové třídy byla judikována rovněž Nejvyšším správním soudem. Ve svém rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019 – 70 ze dne 15. září 2020 Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ze

zákonné úpravy obsažené v zákoně o státní službě neplyne povinnost zařazení převáděné osoby do stejné platové třídy. Rovněž není stanovena povinnost zařazení pouze o určitý počet tříd, stejně jako zákon neukládá povinnost zohlednit předchozí umístění v nejvyšších platových třídách.

32. Žalobcem namítané snížení osobního příplatku bylo soudem zkoumáno také s ohledem na průměrnou výši osobních příplatků poskytovaných v rámci Ministerstva vnitra jako celku, v rámci dané sekce, stejně jako s ohledem na výši příplatku udělovanou uznávaným odborníkům v ministerstvu vnitra. Ačkoli byl na dřívějším služebním místě žalobci přiznán osobní příplatek ve výši XXX, nelze z tohoto vyvozovat, že by měl být i po žalobcově přearazení vyplácen v obdobné výši. Soud zde tedy zohlednil výši osobních příplatků ukládaných ostatním vedoucím oddělení, přičemž v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 31 Ad 15/2020 ze dne 30. 8. 2022, který potvrzuje, že při převedení na jiné služební místo musí být výše osobního příplatku určena v rámci dané platové třídy a platového stupně. Přiznaná výše osobního příplatku pro nové služební místo ve výši XXX tedy odpovídá zařazení i výši těchto příplatků vyplácených ostatním vedoucím, přičemž v žalobcově případě tuto výši navíc převyšuje.
33. V rámci posouzení vhodnosti služebního místa soud vychází rovněž z nařízení ministra vnitra a společného služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu a státního tajemníka v Ministerstvu vnitra č. 20/2022 ze dne 30. 6. 2022. Toto nařízení totiž obsahuje popis předmětů činnosti, které dohromady tvoří náplň činnosti na oddělení eGovernment cloudu. Předmětný výčet uvádí i mnohé oblasti činnosti, k jejichž výkonu není zapotřebí technického vzdělání. Dále lze poukázat i na možnost, aby obor technického založení řídila osoba bez technického vzdělání, která však disponuje vysokoškolským vzděláním, které je u osob vykonávajících řídicí funkci v rámci státní správy považováno za dostačující. Jelikož žalobce má vysokoškolské právnické vzdělání, může být toto označeno za dostačující.
34. Z hlediska posouzení změn organizační struktury, která byla provedena, není na zdejším soudu (a správních soudech obecně) přezkoumávat jejich vhodnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2024, č. j. 6 Ads 348/2023 – 35). Výjimku by podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. srpna 2023 č. j. 3 Ads 251/2021 – 42 představovala situace, kdy žalobce nabyt závažných pochyb o výkonu systemizace z diskriminačních či šikanózních důvodů. V tomto případě však nebyly žádné takové závažné pochyby ze strany žalobce vzneseny a soud rovněž nenabyl takovýchto pochybností.
35. V návaznosti na výběr vhodného služebního místa byla žalobcem uvedena některá další služební místa, která dle jeho názoru splňují podmínku vhodnosti. Dle názoru soudu však žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dostatečně popsal, proč tato služební místa nebyla uvažována jako vhodná pro žalobce. Ve vztahu ke služebnímu místu ředitele správních činností sekce legislativy a státní správy bylo z důvodu více vhodných státních zaměstnanců vyhlášeno výběrové řízení, na nějž se mohl v případě zájmu přihlásit i žalobce.

36. Ani ostatní žalobní body nemá soud za důvodné a ztotožňuje se tak s jejich posouzením, jako ve svém původním rozsudku, což nebylo Nejvyšším správním soudem zpochybněno. K nesouhlasu žalobce s postupem podle ust. § 165 zákona o státní službě soud uvádí, že takový postup je umožněn tímto zákonem, a jeho užití tak není v rozporu se zákonem. Pokud žalobce poukazoval v tomto směru na shora uvedený Metodický pokyn (článek 122 odst. 2 a článek 45 odst. 3), pak se jedná o doporučení, nikoliv o závazné pravidlo. Přezkum soudu tak v tomto směru spočívá v posouzení zákonnosti postupu, který zde byl dodržen, když nebylo tvrzeno nic dalšího.
37. Pokud žalobce namítal, že v době vydání prvostupňového správního rozhodnutí existovala jiná služební místa pro něj vhodná (ředitel/ka kanceláře náměstka pro řízení sekce veřejné správy a eGovernmentu, ředitel/ka odboru správních činností), soud uvádí, že v odvolání žalobce namítal pouze první služební místo, na které podle odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo vyhlášeno výběrové řízení, neboť na toto služební místo existovalo více státních zaměstnanců. Takové odůvodnění je dostačující, neboť tím pádem bylo splněno doporučení podle článku 2 odst. 5 metodického pokynu, a pokud bylo vyhlášeno výběrové řízení, jednalo se tak o standardní postup při obsazení volného místa, nikoliv o nezákonný postup. Toto místo tak v daný okamžik nemohlo být vyhodnoceno jako volné pro žalobce, jemuž nic nebránilo v tom, aby se do výběrového řízení přihlásil. Soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že by přímé převedení státního zaměstnance podle ust. § 61 zákona o státní službě vylučovalo vyhlášení výběrového řízení. Žalobce v tomto směru žádnou argumentací zákonným ustanovením či judikaturou nenabízí, soud se tak v poměrné obecnosti této části žalobního bodu omezí pouze na to, že takový postup (vyhlášení výběrového řízení) není právem zakázaný, jeho užití je zdůvodněno transparentností obsazení služebních míst, což je legitimní důvod, a zejména skutečnost, že nic nebránilo žalobci v tom, aby se do takto vyhlášeného výběrového řízení přihlásil. Podle názoru soudu tak k žádnému porušení veřejného subjektivního práva žalobce takovým postupem nedošlo.
38. Pokud jde o druhé namítané služební místo, konkrétně to žalobce v odvolání nenamítal, proto se k němu pochopitelně žalovaný nevyjadřoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a není tak možné argumentovat tím, že by se ze strany žalovaného mělo jednat o opomenutí reagovat na vznesenou námitku. Nejedná se tak o nezákonný postup, neboť žalovaný vycházel z předpokladu, že pro žalobce má k dispozici jiné volné vhodné služební místo, na něž byl převeden.
39. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
40. Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
41. Soud pak pro úplnost uvádí, že nedoplňoval soudní řízení výpověďmi svědků, neboť pro právní posouzení důvodnosti podané žaloby toho nebylo třeba (žádné

skutečnosti, které by mohly být těmito výpověďmi zjištěny, by nevedly k jinému právnímu závěru soudu).

42. O náhradě nákladů bylo soudem rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. května 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu